

Zajedno da gradimo

Veoma svestran i angažovan, nekad je kao omladinac, a danas u Dobrovoljnom vatrogasnom društvu, penziju je ostvario kao izuzetan bravar, a Starčevci ga najbolje pamte kao deo čuvenog vodoinstalaterskog tandema, koji je, uz njega, činio i Sava Živković. Iz navedenog jasno proističe da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila - Petar Mitić Pera.

Petar Mitić, rođen 18. marta 1955. u selu Cerev Del u okolini Pirota, od majke Rusande i oca Miladina, kao najmlađe od troje dece (uz brata Vlastu i sestru Miru). Oženjen je Ilinkom od 19. aprila 1981, imaju ćerku Marinu (33), koja im je podarila dva unuka -Stefana i Luku, a sin Marko (31), još jednog momka - Mihajla. U Starčevo se doselio dve godine kasnije, gde je završio osnovnu, a u Pančevu i srednju mašinsku (u to vreme zvala se Škola učenika u privredi). Potom se nakratko zaposlio u "Staklari", da bi posle odsluženja vojske počeo da kao bravar radi "Utvi" u kojoj ostaje narednih 27 godina. Kada je nekadašnji industrijski gigant doživeo propast, 2002. godine se zapošljava u jednoj privatnoj firmi, a pošto se, nakon osam godina, i ona ugasila, nastavio je da sam uplaćuje penziono osiguranje i prošle godine najzad stekao uslov za mirovinu. Uporedo sa bravarijom, već trideset godina privatno radi kao vodoinstalater, a najveći deo tog perioda bio je asistent komšiji i nerazdvojnog prijatelju od rođenja - Savi Živkoviću.

Kako je odrastao mali Pera?

- Prohodao sam neposredno pošto smo se doselili u Starčevo, a najpre smo živeli u Lenjinovoj, u to vreme na broju 34, odmah pokraj kuće Pere i Nikole Poljaka. Kasnije smo se preselili u Ulicu Maršala Tita, danas pod brojem 87. Živeli smo u velikom siromaštvu, što mi nimalo nije smetalo da imam srećno detinjstvo. Moj, praktično jedini zadatak do osmog razreda, bio je da svakog jutra uzmem kozu za kanap i odvedem je u rit, koji je u to vreme bio pravi pašnjak i neopisiva milina za videti - sve je vrvelo od ovaca, goveda, svinja ili koza, dok je guske bilo nemoguće prebrojati. Mama bi mi redovno 'leba i masti zavijala u novine, pa kad bi ih otvorio, mogao sam sa užine komotno da čitam vesti. Gotovo svi u ulici imali su koze, što je bio dovoljan razlog da nas u okolini prozovu kozari. Te zahvalne domaće životinje držali su mahom siromašniji ljudi, dok su krave i ovce bile za dokaz boljeg imovinskog statusa. Odrastali smo, po meni, na najzdraviji mogući način, možda baš i zato što, izuzev radija, na raspolaganju nismo imali nikakvih tehničkih pomagala - kompjutara, mobilnih telefona, televizora. Jednostavno, bili smo sve vreme na otvorenom i najčešće sami izmišljali igre. Kakva je nemaština bila, govori i to da smo, recimo, fudbal mogli da priuštimo isključivo kada bismo se posle nekog klanja domogli svinjskog mehura.

Druženje i nestašluci...

- Najviše sam se družio s komšijama Savom Živkovićem, Milošem Simijonovićem Bokserom i Miletom Ugrenom, koji nam je bio veliki uzor za mnoge stvari. Nismo bili loša deca, ali smo katkad pravili nestašni. Tako je jednom prilikom nas dvadesetak kozara upalo kod nastavnika

Pere Dragojerca u bostan. Dali smo se u bežaniju, a on nas je jednog, po jednog stizao i lemao - prvi je nadrljao Miloš, jer ga je usporavala koza koja nije mogla dobro da hoda. U ritu, na kanalima naučio sam da plivam, tako što me je stariji brat bacio nekoliko puta u vodu. Ne znam koliko sam se vode nagutao dok, nekako, nisam uspeo da se održavam na vodi.

Škola...

- Prva četiri razreda završio sam u tzv. Donjoj školi, a učiteljica mi je najpre bila Biljana, koju pamtim kao izuzetno korektnu osobu. Kada je odsustvovala, menjao bi je Mile Filipović, za kog mogu da kažem da mi je bio najdraži pedagog. Bio je neverovatno kreativan, a u sećanju mi je uklesano vreme kada smo pravili raketu povodom nekog Dana mladosti. I kasnije sam uspešno sarađivao s njim i privatno, i kao s direktorom škole. Pamtim jednu anegdotu, kada smo u neka zimska doba na času fizičkog podelili u dve ekipe kako bismo se grudvali. U određenom momentu su me savladali da sam pomislio da neću izvući živu glavu. Što se viših razreda tiče, Pera Dragojerac mi je bio razredni u petom, a njegova žena LJilja u ostalim razredima. Od predmeta sam voleo matematiku, sve prirodne nauke i tehničko crtanje; to mi je ležalo u genima, pa i danas pomognem unucima nekim savetom iz tih oblasti. Iako odlikaš od početka do kraja srednje škole, ipak nisam studirao, a jedini razlog bila je finansijska situacija, jer roditelji to nisu mogli da mi priušte.

Mladost...

- Nakon završetka osnovne škole, uprkos teškoj materijalnoj situaciji, otišao sam na letovanje u Zadar. E, tu je bilo već raznih nestašluka, posebno, s pokojnim Ristom Popovićem. Poslednjeg dana smo, čak, "čoporativno" krenuli da otplivamo do ostrva na kom je pisalo "Tito". Kako smo mu se primicali, delovalo sve udaljenije. Ubrzo su nastavnici Ranko i Dinko to doznali, sustigli su nas i tukli nas onako u vodi. Jedino im je bio problem da uhvate Ristu, koji je, recimo, mogao da gnjura i do pedesetak metara. Sedamdesetih godina prošlog veka bio sam aktivan u omladinskoj organizaciji, što se u to vreme izuzetno cenilo. Beli Filipović bio predsednik omladine na nivou sela, a ja sam bio zadužen za ogranak mog kraja. Najbolje sam sarađivao s Ivicom Pavlevićem, jednim od mojih najvećih prijatelja u uopšte. Pravili smo nezaboravne igranke i svirke, a doveli smo maltene sve renomirane bendove tog vremena, kao što od "Ju-grupe" ili sastava "Pro-arte". Prodavali bismo i po 400 karata i, bez obzira na toliku gužvu, nije bilo nikakvih incidenata. Pamtim da je jedino pokojni Nidža Golubović "davio" neku devojku, a ja sam je uzeo u zaštitu. U izlivu besa, on je u jednom momentu, čak, repetirao pištolj na mene! Noge su mi se u trenu odsekle, ali se, ipak, sve završilo bez posledica. Pored diskoteke, glavno mesto bio je i bioskop. Iz tih omladinskih vremena posebno mi je na srcu ostalo učešće na radnoj akciji na Kozari 1974. godine.

Posao...

- Fizičke poslove sam radio još u trinaestoj godini, kada sam redovno išao na kopanje i metlice. Bilo je teško dirčiti po vrućini, pa sam zamolio tatu da mi nađe neke zidare, kod kojih sam fizikalisao u toku cele srednje škole. Nakon toga, zaposlio sam u "Staklari", a po odsluženju vojnog roka nastavio sam da radim u "Utvi". Bilo mi je obećano da vozim kamione, u čemu sam neizmerno uživao. Međutim, kada se to nije dogodilo, posvetio sam se bravariji. Brzo sam napredovao i došao do maksimalnog nivoa. Bilo je i nekih odlazaka na terene, a uspeo sam i da dobijem kredit kojim sam sagradio kuću. Kada je "Utva" propala, prebacio sam se kod jednog privatnika, što je trajalo osam godina, do zatvaranja te firme.

Tandem snova...

- Više od tri decenije, uporedo sam radio vodoinstalaterske poslove s velikim prijateljem Savom Živkovićem. Krenulo je tako što mu je bio potreban neko s autom, pa smo se u prvo vreme grebali od mog tasta, da bi potom kupio fiću. Mogu slobodno da kažem da smo bili sjajan tandem, jer kad uđemo u kupatilo, bilo je dovoljno samo da se pogledamo i da znamo šta i kako ćemo. Sava je bio pravi melem od čoveka, izuzetni šaljivdžija i nije imao ni trunku zlobe u sebi. Najveći "problemi" događali su se po povratku s posla, jer je moj ortak mnogo voleo da svrati u kafanu. Jednom smo tako zagavili "Kod Tafe", da bih ga, nakon dužeg ubeđivanja da krenemo, tamo i ostavio. Međutim, grizla me savest, pa sam se vratio po njega i zatekao ga u društvu s policijcima; kada me je video razvukao je osmeh "od uva do uva", izljubio me i glasno uzviknuo da je znao kako ću sigurno da se vratim po njega. Kada je, nažalost, pre osam godina preminuo, nastavio sam da radim solo, jer ni sa kim drugim nisam mogao da se uklopim.

Druge aktivnosti...

- Kao mladog, zanimao me je šah, kojim me je zarazio pomenuti komšija i nastavnik Pera Dragojerac. Fudbal sam igrao rekreativno, ali na svim tada popularnim prvomajskim turnirima imali smo ekipu koja je najčešće igrala u finalu. Nešto kasnije sam na poziv Jovice Mecingera i Ivica Pavlovića ušao u Civilnu zaštitu, u kojoj smo postizali zavidne rezultate. Kad je ona ugašena dolaskom demokratije, ušao sam u Dobrovoljno vatrogasno društvo, gde sam se zadržao i do danas. U tom pogledu, najviše su me privlačila takmičenja, kao i da vozim kamion. Moram da kažem da smo u svako doba bili na usluzi sugrađanima, a jedno od najtežih gašenja bio je otvoreni požar u dve kuće u Ritskoj ulici. Posebne poteškoće zadavalo nam je to što se sve odigravalo u mrklom mraku.

Starčevo, danas...

- Sve dobro funkcioniše i selo lepo napreduje. Ne bi trebalo mnogo da se gleda kroz partijsku pripadnost, već svi zajedno treba da gradimo naše mesto. Voleo bih i da lokali na stadionu što pre prorade, da bude više mesta u vrtiću, kao i da se ambulanta mnogo više koristi - da dobijemo pedijatra, pa čak i dnevnu bolnicu. Šteta, s obzirom na to koliko je novca uloženo u izgradnju zgrade ambulate...

Tako govori ovaj vredan, sposoban i solidaran Starčevac, a sugrađanima poručuje:

- Trebalo bi da se mnogo više volimo i poštujemo, kao i da zajednički nastavimo da gradimo naše selo.